

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 12 sierpnia 2013r., sprecyzowanym ostatecznie na rozprawie w dniu 15 listopada 2013r. (k. 50), **powódka B. M.**, wystąpiła przeciwko pozwanemu M. C. **o zapłatę kwoty 200.000 zł tytułem zadośćuczynienia** za krzywdę jakiej doznała na skutek podjętych przez pozwanego działań zmierzających do umieszczenia jej ojca w domu opieki społecznej (k. 3-4) oraz zasądzenie kosztów procesu.

Pozwany M. C. nie uznał żądania pozwu i wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. Wyjaśnił, iż podejmował czynności związane ze skierowaniem do Sądu Rejonowego w P. wniosku o umieszczenie ojca powódki w domu pomocy społecznej, lecz wszystkie te czynności wykonywał jako kierownik Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w T. (1), który stanowi jednostką budżetową Gminy T. (k. 28-29).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka jest córką T. H.. Zamieszkiwała wraz z ojcem, niepełnosprawną siostrą oraz siostrą ojca w domu mieszczącym się w R. przy ul. (...). Razem z nimi zamieszkiwał także mąż powódki P. M..

(dowód: zeznania świadka P. M., k. 50-verte, nagranie audio-video, k. 52, min. 00:06:36-00:07:08, zeznania powódki, k. 51, nagranie audio-video, k. 52, min. 00:18:53-00:19:57)

Ojciec powódki zmarł w dniu 20 kwietnia 2013r. W ostatnim okresie swojego życia wymagał stałej całodobowej opieki. Cierpiał na chorobę Alzheimerera, przez 2-3 ostatnie miesiące był chorym leżącym. Jego stan zdrowia lekarz sprawujący nad nim stałą kontrolę lekarską określał jako ciężki.

(dowód: odpis skrócony aktu zgonu, k. 31, zaświadczenie lekarskie, k. 17, 21, k. 23 załączonych akt Sądu Rejonowego w P.(...)sygn. III RNs (...))

W dniu 9 stycznia 2013r. Kierownik Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w Tuszynie M. C. działając na podstawie art. 39 ust. 1 i 3 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego oraz art. 54 ust. 1 i 4 ustawy o pomocy społecznej wystąpił w wnioskiem do Sądu Rejonowego w P. III Wydział Rodzinny i Nieletnich o umieszczenie ojca powódki w domu opieki społecznej bez jego zgody.

W uzasadnieniu powyższego wniosku kierownik MOPS wskazał, iż T. H., ze względu na zły stan zdrowia oraz wiek - 83 lata, jest niezdolny do samodzielnego zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych, wymaga stałej opieki i pielęgnacji. Zamieszkuje u córki, która sprawuje nad nim opiekę w sposób nieudolny. Wskazał także, iż warunki mieszkaniowe i bytowe, w jakich mieszka ojciec powódki, nie pozwalają na dalsze zamieszkiwanie u córki. W dniu 21 grudnia 2012r. T. H. trafił do szpitala na skutek pogryzienia przez psy znajdujące się w gospodarstwie. W rozmowie z lekarzem Kierownik MOPS ustalił, iż ojciec powódki miał zdrapania na rękach, był odwodniony, wychłodzony, posiadał liczne zmiany na skórze. Na podstawie informacji pracownika socjalnego oraz policjanta, którzy kilkakrotnie interweniowali w miejscu zamieszkania powódki i jej ojca, zostało ustalone, iż warunki mieszkaniowe jakie tam panują, nie pozwalają na dalsze przebywanie tam osoby w takim stanie zdrowia, jak ojciec powódki. Na terenie gospodarstwa znajdują się bowiem kozy, psy, nie jest zachowana wymagana czystość w mieszkaniu, gdzie nie ma podłogi, panuje swąd. W takich warunkach przebywała w tym mieszkaniu także siostra powódki, która wymaga również całodobowej opieki.

W uzasadnieniu powyższego wniosku wskazano, iż ojciec powódki z uwagi na stan zdrowia nie jest zdolny do samodzielnego podejmowania decyzji.

(dowód: wniosek o umieszczenie w domu pomocy społecznej, k. 2-3 załączonych akt Sądu Rejonowego w P. sygn. III RNs(...), zeznania pozwanego, k. 51-odwrot, nagranie audio-video, k. 52 min. 00:23:51 – 00:28:11)

W toku zainicjowanego przez Kierownika MOPS w T. postępowania przed Sądem Rejonowym w P. nie zostały przeprowadzone żadne czynności z udziałem T. H., gdyż w toku trwającego postępowania w dniu 20 kwietnia 2013r. ojciec powódki zmarł.

W związku z powyższym faktem postępowanie w sprawie umieszczenia T. H. w domu pomocy społecznej zostało umorzone na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 12 lipca 2013r.

(dowód: postanowienie o umorzeniu postępowania, k. 38 załączonych akt Sądu Rejonowego w P. sygn. III RNs (...))

Przed wystąpieniem z powyższym wnioskiem pozwany jako kierownik MOPS był kilkanaście razy w miejscu zamieszkania powódki i jej ojca, aby sprawdzić w jakich warunkach przebywa jej ojciec i siostra. Wcześniej nie występował z wnioskiem o umieszczenie ojca powódki w domu opieki społecznej, gdyż stan fizyczny T. H. był lepszy, nie był on wówczas jeszcze chorym leżącym, wymagającym stałej opieki i pielęgnacji.

(dowód: zeznania pozwanego, k. 51-odwrot, nagranie audio-video, k. 52 min. 00:23:51 – 00:28:11)

Do chwili śmierci T. H. przebywał w domu pod opieką powódki.

(dowód: zeznania świadka P. M., k. 50-verte, nagranie audio-video, k. 52, min. 00:06:36-00:14:49, zeznania powódki, k. 51, nagranie audio-video, k. 52, min. 00:18:53-00:22:55)

Do daty śmierci ojca powódka pobierała świadczenie pielęgnacyjne przyznane ojcu w kwocie 520 zł miesięcznie.

(dowód: zeznania świadka P. M., k. 50-verte, nagranie audio-video, k. 52, min. 00:06:36-00:14:49, zeznania powódki, k. 51, nagranie audio-video, k. 52, min. 00:18:53-00:22:55)

Powódka nie wyrażała zgody na umieszczenie jej ojca w domu opieki społecznej. Uważała, że ma zapewnioną należytą opiekę domu.

Powódka była silnie emocjonalnie związana z ojcem, w jej ocenie zabranie ojca z rodzinnego domu byłoby dla niego wielką krzywdą. Ojciec w ostatnim okresie życia wymagał, stałej obecności córki, wtedy, jak ocenia to córka czuł się bezpiecznie.

Po śmierci ojca powódka przeszła załamanie, musiała zażywać leki uspokajające. Do chwili obecnej odczuwa brak ojca w jej życiu.

(dowód: zeznania świadka P. M., k. 50-verte, nagranie audio-video, k. 52, min. 00:06:36-00:14:49, zeznania powódki, k. 51, nagranie audio-video, k. 52, min. 00:18:53-00:22:55)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Powódka dochodzi w niniejszym procesie zadośćuczynienia za krzywdę, jakiej w jej ocenie doznała na skutek podjętych przez pozwanego działań zmierzających do umieszczenia jej ojca bez jego zgody w domu opieki społecznej. Precyzując podstawę faktyczną tak określonego roszczenia powódka wskazała, iż na skutek działania pozwanego doznała krzywdy, przeszła załamanie nerwowe. Była bowiem z ojcem bardzo silnie emocjonalnie związana. Miała przekonanie, iż zabranie ojca z domu rodzinnego i umieszczenie w placówce opiekuńczej będzie dla niego wielką krzywdą, że zmierza ono do pozbawienia powódki i jej ojca świadczenia pielęgnacyjnego, jakie pobierał.

Podstaw prawnych tak określonego roszczenia należy upatrywać w normie art. 445 k.c. w związku art. 415 k.c.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie w żadnym zakresie nie zostały wykazane przez powódkę przesłanki odpowiedzialności pozwanego na podstawie powyższych przepisów. Art. 415 k.c. statuuje podstawową zasadę

odpowiedzialności deliktowej stanowi, że kto z winy swej wyrządza drugiemu szkodę jest zobowiązany do jej naprawienia. Podstawowymi przesłankami odpowiedzialności w świetle powyższego przepisu jest: szkoda, zawinione zachowanie sprawcy szkody oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zawinionym zachowaniem a szkodą. W ocenie Sądu w toku niniejszego procesu powódka nie wykazała powyższych przesłanek warunkujących odpowiedzialność pozwanego. Zgodnie zaś z normą art. 6 k.c., to na powódce spoczywał w tym zakresie ciężar dowodu, gdyż z przepisu tego wynika, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Powódka uzasadniając swoje żądanie, a następnie w toku składanych zeznań, przywołała fakt, iż na skutek czynności podjętych przez pozwanego ucierpiał jej stan zdrowia, przeszła załamanie nerwowe. Okoliczność ta w żadnym zakresie nie została udowodniona w toku niniejszego procesu.

Należy jednakże przede wszystkim podkreślić, iż powódka wskazała jaką pozwanego osobę fizyczną – M. C.. Kwestionowane przez powódkę czynności w postaci skierowania wniosku do sądu o umieszczenie jej ojca w domu opieki społecznej były natomiast podjęte nie przez pozwanego jako osobę prywatną ale jako kierownika Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w T., który to podmiot ma status jednostki budżetowej Gminy T..

Powyższy fakt przesądza jednoznacznie o braku podstaw do przypisania pozwanemu odpowiedzialności za czynności podejmowane w ramach kierowania placówką w postaci Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej.

Ponadto powódka w żadnym zakresie nie wykazała, aby doznała krzywdy, aby działanie pozwanego było bezprawne i pozostawał w związku przyczynowym z doznaną krzywdą.

Należy bowiem podkreślić, iż działania zainicjowane przez pozwanego jako kierownika MOPS nie doprowadziły do umieszczenia ojca powódki w domu opieki, gdyż T. H. w toku tegoż postępowania zmarł, zaś do chwili śmierci zamieszkiwał wraz z córką w domu rodzinnym i przebywał pod jej opieką.

Zasadność roszczenia powódki można także rozważyć w kontekście przepisów kodeksu cywilnego dotyczących ochrony dóbr osobistych, tj. art. 448 w związku z art. 445 k.c. i art. 24 k.c.

Zgodnie z przepisem art. 24 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

W świetle natomiast art. 448 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę pieniężną za doznaną krzywdę.

Według powyższych przepisów ochrona dóbr osobistych uzależniona jest od spełnienia dwóch przesłanek: zagrożenia lub naruszenia dóbr osobistych oraz bezprawnego charakteru działania wywołującego wskazany wyżej skutek, przy żądaniu zadośćuczynienia za doznaną wskutek naruszenia dóbr osobistych krzywdę koniecznym jest przy tym wykazanie winy naruszającego.

Kwestia zagrożenia bądź naruszenia dóbr osobistych powinna być ujmowana na w płaszczyźnie faktycznej i prowadzić do ustalenia, czy dane zachowanie, biorąc pod uwagę przeciętne reakcje ludzkie, mogły obiektywnie stać się podstawą do negatywnych odczuć po stronie pokrzywdzonego.

Przy ocenie, czy doszło do naruszenia dobra osobistego, decydujące znaczenie nie ma subiektywne odczucie osoby, jej indywidualne wartości uczuć i stanu psychicznego, ale to, jaką reakcję wywołuje naruszenie w społeczeństwie. Należy więc przyjmować koncepcję obiektywną naruszenia dobra osobistego w kontekście całokształtu okoliczności sprawy (por. wyr. SN z 26.10.2001 r., V CKN 195/01, L.).

Ustawodawca uzależnia udzielenie ochrony dobrom osobistym na podstawie przepisu art. 24 § 1 KC od uznania, że zachowanie prowadzące do zagrożenia (lub naruszenia) dóbr osobistych nosi znamiona bezprawności. Powszechnie przyjmuje się, że bezprawność powinna być traktowana w kategoriach obiektywnej (przedmiotowej) kwalifikacji czynu z punktu widzenia jego zgodności z ustawą i zasadami współżycia społecznego. Działaniem bezprawnym jest działanie sprzeczne z normami prawa lub zasadami współżycia społecznego, a bezprawność wyłącza działanie mające oparcie w przepisach prawa, zgodne z zasadami współżycia społecznego, działanie za zgodą pokrzywdzonego oraz w wykonywaniu prawa podmiotowego (por. wyr. SN z 4.6.2003 r., I CKN 480/01, L.).

W ocenie Sądu także opisane powyżej przesłanki warunkujące odpowiedzialność pozwanego nie zostały spełnione. Z twierdzeń powódki można wywieść, iż domaga się ona zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych, dobra w postaci więzi rodzinnej z osobą najbliższą, jaką był dla nie ojciec, zaś do naruszania miałyby dojść na skutek podjętych przez pozwanego działań zmierzających do umieszczenia jej ojca w placówce opiekuńczej.

W tym miejscu należy powtórzyć przywołaną już powyżej argumentację, iż powódka wskazała jaką pozwanego osobę fizyczną – M. C.. Kwestionowane przez powódkę czynności w postaci skierowania wniosku do sądu o umieszczenie jej ojca w domu opieki społecznej były natomiast podjęte nie przez pozwanego jako osobę prywatną ale jako kierownika Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w T., który to podmiot ma status jednostki budżetowej Gminy T..

Powyższy fakt przesądza jednoznacznie o braku podstaw do przypisania pozwanemu odpowiedzialności za czynności podejmowane w ramach kierowania placówką w postaci Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej.

Ponadto powódka w żadnym zakresie nie wykazała, aby jej dobro osobiste zostało naruszone. Należy bowiem podkreślić, iż działania zainicjowane przez pozwanego jako kierownika MOPS nie doprowadziły do umieszczenia ojca powódki w domu opieki, gdyż T. H. w toku tegoż postępowania zmarł, zaś do chwili śmierci zamieszkiwał wraz z córką w domu rodzinnym i przebywał pod jej opieką.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo, jako nie znajdujące prawnego ani faktycznego uzasadnienia.